

[J. S. Foget.]

saa ofte før: Det, vi ønskede, var ikke den juridiske Undersøgelse af, om de Herrer havde udført en eller anden strafbar Handling, det var af meget underordnet Betydning for os. Det var derfor ikke af absolut Betydning, om Dommerne kom til det Resultat, at de skulde straffes for dette eller hint, men derimod om det var rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen havde sagt, at Administrationen foregik saaledes, som den ikke burde foregaa, og dette er tilstrækkelig bevist.

Naar det ærede Medlem Hr. Kristen Amby siger, at Dommen har rensset dem i de fleste Tilfælde, vil jeg sige, at man kan jo ogsaa sende en Kjøle saa tit til Rensning, at naar den kommer tilbage, er der ikke mere tilbage af den.

Pürschel: Den højtærede Landbrugsminister brugte i sin Redegørelse det Udtryk, at Udvalgets Medlemmer var frifundet. Dette Udtryk kan, om jeg saa maa sige, ikke passere, det er meget misvisende, for de har jo aldrig været tiltalt, følgelig kan de heller ikke blive frifundet.

Dernæst sagde den højtærede Minister en Ting, som jeg gerne vil dvæle ved et Øjeblik. Han sagde, at han fandt det rigtigt, at Staten, tror jeg det var, eller det offentlige, betalte de Udgifter, som Arbejdet førte med sig, og det lyder jo meget bestikkende, det er meget naturligt at sige dette, og det var ogsaa det, Ministeren gjorde. Naar man overdrager Folk saadan et byrdefuldt Hverv, maa de ogsaa have Godtgørelse for de Udgifter, Arbejdet medfører. Ingen retsindig Mand vil have noget at indvende mod det, og det er det, Ministeren ved, og derfor giver han sin Erklæring den Form.

Men der er jo det at sige til det: Hvorledes er disse Udgifter paaløbet? Er de Herrer selv ganske uden Ansvar for, at disse Udgifter er paaløbet? Det er det, de to Domme med stor Klarhed slaar fast, og paa en for Udvalget meget beklagelig Maade slaar fast, at de Herrer Arbejde har aldeles ikke været af den Beskaffenhed, at det har været urimeligt at kritisere det, og naar en offentlig Institution anlægger Injuriesøgmaal mod en Mand og ikke naar mere end det paaue Resultat, at denne Mand ikke bliver straffet, ja, saa staa den offentlige Institution virkelig meget svagt, og Ministeren staaer meget svagt, naar han siger, at det er dens Arbejde, der har medført disse Udgifter.

Saa er Forholdet i øvrigt dette, at man

maa ogsaa se paa, hvordan disse Udgifter er: er de nødvendige, eller er de ikke nødvendige? Og der er, saa vidt jeg ved, nogen Forskel her. Der er en Sagfører, der efter Ministeriets Anmodning er traadt ind i Sagen og har varetaget Parternes Interesse. Hele Sagen laa saaledes, at der, saa vidt jeg kan se, ikke var nogen Mulighed for det offentlige for at beskikke en Forsvarer for dem, netop fordi de ikke var tiltalt, men saa har Ministeriet anmodet en Sagfører om at varetage visse af disse Personers Interesse, men andre har været saa flotte, at de selv har engageret en Sagfører, maaske en meget dyr Sagfører, som de nu havde Tillid til. Men er det saa en Udgift, som Arbejdet nødvendigt har ført med sig? Det er det, Ministeren skal redegøre for, eller det burde han have redegjort for.

Jeg ved jo, at det er ved at blive Skik, at Ministrene ikke svarer paa de Spørgsmaal, som er dem ubehagelige (Afbrydelse af *Justitsministeren*) — den højtærede Justitsminister danner en overordentlig anerkendelsesværdig Undtagelse i denne Henseende som i flere andre. Men jeg vil dog advare lidt imod, at dette bliver epidemisk, for det er nu ikke rigtig hensigtsmæssigt, det staaer ikke godt til Statsministerens Udtalelse om, at det er ikke Meningen, man her vil gennemføre et brutalt Flertalsstyre; det er Meningen, man vil forhandle med Oppositionen, siger Statsministeren. Men hvad gør hans Fagministre? De gider ikke svare, eller de finder det under deres Værdighed at svare. Ja, der kan jo ogsaa være en anden Forklaring paa Landbrugsministerens Optræden — jeg ved ikke, om det er den rigtige —, at Ministeren skammer sig saa meget over, at han er gaaet ind for denne Erklæring, at han overhovedet ikke tør komme herop mere; det er jo ogsaa en Mulighed.

Men jeg kan ikke rigtig forstaa, at man fra de udpræget demokratiske Partiers Side, som er interesseret i at bevare Parlamentarismen, ikke har den Forstaaelse, at et af de bærende Elementer i Parlamentarismen er Respekten for Oppositionen. (*Tilraab og Munterhed* i Salens venstre Side). Ja, det generer aabenbart de Herrer. En lang Erfaring har lært mig, at naar man begynder at blive støjende paa den Side, saa har man ramt de Herrer. Man skal ikke vise sin Foragt for Oppositionen, saaledes som Handelsministeren gjorde det forleden Dag, idet han traadte i *Grevens* Fodspor, i Grev Moltkes Fodspor, og man skal ikke vise det, saaledes som Landbrugsministeren har gjort det i Dag. Naar der stilles Spørgs-